

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 listopada 2013 r., sprecyzowanym w piśmie z dnia 22 grudnia 2015 r. powódka R. S. domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – (...)w W. kwoty 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych związane z działaniem pozwanego oraz zaprzestania przez pozwanego dalszego naruszania dóbr osobistych powódki. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając wywiedzione roszczenie, powódka wskazała, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w wyroku z dnia 06 maja 2010 r., sygn. akt II SA/Wa 332/10 uchylił decyzję o zwolnieniu powódki ze służby i stanowił obligatoryjną podstawę do przywrócenia jej do służby. Niemniej jednak wyrok ten, w ocenie powódki, stał się przyczyną do stosowania przez pozwanego wobec powódki zachowań, które naruszały jej dobra osobiste, takie jak godność, komfort psychiczny, pozycję w grupie społecznej, niezbędną do samorealizacji. Powódka zarzuciła, że działania pozwanego zbudowały zły wizerunek wokół jej osoby, dyskredytujących ją w oczach społeczności policyjnej. Działania te wytworzyły atmosferę budzącą wątpliwość, co do nieposzlakowanej opinii powódki, tak koniecznej w wykonywaniu służby policjanta. Wymienione działania pozwanego pojawiły się od daty skierowania powódki przez pozwanego na badania przez komisję lekarską w celu stwierdzenia jej zdolności do służby. W ocenie powódki skierowanie to, datowane na 26 sierpnia 2010 r. było wadliwie sformułowane. W rezultacie tego, badania zostały rozpoczęte dopiero po 8 miesiącach od uprawomocnienia się wyroku WSA z dnia 06 maja 2010 r., sygn. akt II SA/Wa 332/10, a powódka została na tych badaniach przebadana, jako kandydat do służby, a nie, jako wieloletni funkcjonariusz, oficer, mający pełnić służbę na stanowisku równorzędnym do zajmowanego przed zwolnieniem. Orzeczenie o zdolności do służby w Policji wojskowa komisja lekarska wydała w dniu 15 lutego 2011 r. i w dniu 16 lutego 2011 r. przekazała to orzeczenie pozwanemu. W dniu 03 września 2010 r. Dyrektor Biura Kadr i (...) (...)powiadomił Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA o uchyleniu decyzji o zwolnieniu powódki ze służby. Następnie sukcesywnie kierował on do niego liczne zapytania, czy powódka pobiera świadczenie emerytalne, w jakim okresie było ono wypłacane, co skutkowało zdaniem powódki wstrzymaniem wypłaty świadczenia emerytalnego, mimo że powódka nie była jeszcze mianowana na stanowisko służbowe i nie miała przyznanego uposażenia oraz wydaniem przez Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA decyzji z dnia 25 marca 2011 r. nakazującej zwrot kwoty 30.465,55 zł, jako świadczenia nienależnego. Powódka wyjaśniła również, że została mianowana na stanowisko służbowe dopiero z dniem 25 marca 2011 r., gdy tymczasem wyrok WSA z dnia 06 maja 2010 r., sygn. akt II SA/Wa 332/10 stał się prawomocny w dniu 16 lipca 2010 r. W ocenie powódki, postępowanie administracyjne w sprawie jej przywrócenia do służby było prowadzone z naruszeniem przepisów prawa. Powódka nie była, bowiem informowana o prowadzonej w jej sprawie korespondencji. Fakt ten zdaniem powódki potwierdza, że naruszenie dóbr osobistych pozwany dokonywał w sposób przemyślany i ciągły, – bo od września 2010 r. do marca 2011 r. Okoliczność ta z kolei wpłynęła na podważenie opinii powódki w środowisku policyjnym, w którym pełni służbę oraz pracowników MSWiA. W przekonaniu powódki działania pozwanego wytworzyły atmosferę, że powódka postępowala niegodnie, pobierając bezprawnie świadczenie emerytalne, wprost sugerowano, iż powódka świadomie wyłudziła kwotę ponad 30.000,00 zł od organu emerytalnego. O naruszeniu dóbr osobistych powódki świadczy w jej ocenie artykuł prasowy w Gazecie (...) z dnia 07 marca 2011 r. zatytułowany (...). Powódka podniosła, że zachowania osób działających w imieniu i z upoważnienia pozwanego do załatwienia sprawy o przywrócenie powódki do służby, noszą jej zdaniem znamiona celowego opóźniania mianowania jej na stanowisko służbowe i rozstrzygnięcia w przedmiocie pozostałych świadczeń i uprawnień. Nadto powódka zarzuciła, że świadczenie, które przyznano powódce za okres przebywania poza służbą był najniższym z możliwych - obejmowało ono okres jednomiesięcznego wynagrodzenia, (a zgodnie z ustawą może obejmować do sześciu miesięcy), uzasadniając to tym, iż powódka pobiera świadczenie emerytalne. Pozwany pominął całkowicie fakt, że Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA nakazał zwrot pobranego świadczenia, – jako nienależnego jej. Nadto w wyniku działań pozwanego powódka oraz jej rodzina została pozbawiona środków do życia w marcu 2011 r. Dyskomfort u powódki wywołało również to, że nie została jej wypłacona nagroda jubileuszowa a także nieudzielenie jej urlopu we wnioskowanych przez nią okresach – zostało to

rozstrzygnięte przez pozwanego dopiero w maju 2014 r. po 4 latach. Nadto powódka zarzuciła, że od powrotu do służby pomijana jest w awansach a nadto podejmowane są w stosunku do niej działania mające na celu deprecjację jej osoby w środowisku policyjnym. Przykładem są dwa postępowania wyjaśniające w sprawach przypuszczalnego prowadzenia przez powódkę działalności zarobkowej bez zgody przełożonego, – co w ocenie powódki jest całkowitą nieprawdą, gdyż takową zgodę posiada z racji pełnienia funkcji biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. Postępowania te przyczyniły się zdaniem powódki do rozpowszechnienia wiadomości, że powódka narusza dyscyplinę służbową i wpłynęło na zaufanie do niej współpracowników oraz przełożonych. Po zakończeniu tych postępowań powódkę nikt nie powiadomił o ich rezultacie. (punkt 4. pozwu z dnia 15.11.2013 r. – k. 2-6; pismo powódki z dnia 22.12.2015 r. – k. 296-301).

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k-134 -139) wniósł o oddalenie powództwa, jako bezzasadnego i nieudowodnionego oraz o zasądzenie od Powódki na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu (k- 137v-139) pozwany wskazał, że nie miało miejsca żadne bezprawne działanie, które by naruszało dobra osobiste powódki. Ponadto zarzucił nieudowodnienie powództwa przez powódkę.

Pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie w piśmie z dnia 12 lutego 2016r.,(k- 200-205) w którym odniósł się do sprecyzowanego żądania powódki. Pozwany zarzucił, iż w sprawie nie doszło do naruszenia żadnego z dóbr osobistych powódki, wskazując, że:

- Powódka pomimo skierowania do komisji lekarskiej (zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ustawy o Policji), gdzie dokumenty zostały przesłane dnia 26 sierpnia 2010r, konsekwentnie przez kilka miesięcy odmawiał poddaniu się badaniu, w wyniku, czego nie możliwe było podjęcie decyzji w sprawie mianowania policjantki na odpowiednie do stanu zdrowia stanowisko służbowe. Powódka stosownym badaniom poddała się w dniu 15 lutego 2011, po otrzymaniu orzeczenia o stanie zdrowia, Komendant Główny Policji wydał rozkaz personalny w dniu 8 marca 2011r., na mocy, którego z dniem 25 marca 2011r. powódka została mianowana na stanowisko eksperta Zespołu ds. (...) Długofalowych Wydziału (...) Teleinformatycznych Biura Łączności i (...) KGP;

- odnośnie korespondencji, pozwany w pierwszej kolejności wskazał, że uzyskanie od organu emerytalnego informacji na temat pobieranego przez policjanta w okresie od zwolnienia ze służby do przywrócenia ze służby, świadczenia emerytalnego stanowi element postępowania zmierzającego do ustalenia sytuacji finansowej danego policjanta, w celu określenia wysokości przyznawanego świadczenia pieniężnego, za okres pozostawania poza służbą, należnego na podstawie art. 42 ust 5 ustawy o Policji. Jednocześnie pozwany podkreślił, że Komendant Główny Policji miał prawo udzielać organowi emerytalnemu informacji na temat statusu służbowego powódki w związku z jej przywróceniem do służby z zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Straży Pożarnej i Służby Więziennej. Na marginesie pozwany wskazał, że decyzje dotyczące świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego nie wynikają z działań (...), lecz stanowią konsekwencje dokonanej przez organ emerytalny oceny stanu faktycznego i prawnego danej sprawy;

- przyznanie Powódce świadczenia, o którym mowa w art. 42 ust 2 ustawy o Policji w najniższej wysokości uzasadnione zostało w decyzjach (...)i utrzymane Wyrokami WSA I NSA;

- powódka występowała do pozwanego z licznymi wnioskami o mianowanie na wyższe stanowisko służbowe, niemniej jednak udzielono jej odpowiedzi, że jest to możliwe wyłącznie w drodze konkursu, do którego powódka jednak ostatecznie nie przystąpiła. Podniósł również, że obecnie powódka zajmuje najwyższe stanowisko służbowe wykonywane – tj. podinspektora. Podniósł pozwany również, że obecnie powódka zajmuje najwyższe stanowisko służbowe wykonywane – tj. podinspektora. Powódka był dwukrotnie pozytywnie opiniowana po przywróceniu do służby, w szczególności uwzględniono pozytywne wywiązywanie się z obowiązków służbowych, za co została odznaczona złotym medalem przez Prezydenta RP na wniosek samego (...);

- przeprowadzone czynności wyjaśniające były przeprowadzone na podstawie ustawy o Policji i, że obowiązujące przepisy nie nakazują informowania policjantów o wynikach prowadzonych w danej sprawie, która ich dotyczy, czynności wyjaśniających przewidzianych w art. 134i ust 4 ustawy o Policji.

W toku postępowania strony podtrzymały stanowiska w sprawie, z tym, że na rozprawie w dniu 16 lutego 2016r. powódka cofnęła pozew w zakresie roszczenia o zaprzestanie przez pozwanego naruszania dóbr osobistych powódki wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, pozwany zaś w zakresie cofniętego pozwu wniósł o zasądzenie kosztów na zasadzie 203 k.p.c. (protokół rozprawy z dnia 16.02.2016 r. – k. 330-332).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Wyrokiem z dnia 06 maja 2010 r. WSA w Warszawie w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 332/10 uchylił zaskarżoną decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 03 czerwca 2008 r. o nr 149-202-2008 w przedmiocie zwolnienia ze służby w Policji powódki oraz utrzymaną nią w mocy decyzję (rozkazu personalnego nr (...)) (...)z dnia 10 kwietnia 2008 r. (**dowód:** wyrok WSA w Warszawie z dnia 06.05.2010 r. sygn. akt II SA/Wa 332/10 – k. 142-146v).

Zgłoszenie gotowości do podjęcia służby powódka zgłosiła pozwanemu w dniu 21 lipca 2010 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej). Przedmiotowe oświadczenie dotarło do pozwanego w dniu 28 lipca 2010 r. (**dowód:** pismo powódki wyrażające gotowość do podjęcia służby w Policji - k. 147).

W dniu 26 sierpnia 2010 r. pozwany (L. Dz. Kk – (...)) wystawił na rzecz powódki kartę skierowania do Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA w W. w celu ustalenia stanu zdrowia i przydatności do służby, wskazując w niej m.in. stopień (podinspektor), przydział służbowy (KGP ekspert, podinspektor), datę przyjęcia do służby oraz datę zwolnienia ze służby. W uwagach wskazano, że skierowanie wydano z urzędu, w związku z przywróceniem powódki do służby w Policji. (**dowód:** karta skierowania z dnia 26.08.2010 r. – k. 303).

Powódka, przez kilka miesięcy po przywróceniu do służby w Policji, uznając się za emeryta policyjnego, konsekwentnie odmawiała poddania się badaniu przez komisję lekarską, w wyniku czego niemożliwym było podjęcie decyzji w sprawie jej mianowania na odpowiednie do stanu zdrowia stanowisko służbowe. W międzyczasie powódka zaskarżyła podjęte przez Komendanta czynności. Stosownym badaniom poddała się w końcu w dniu 15 lutego 2011 r.

W piśmie z dnia 04 lutego 2011 r. Biuro Kadr i (...) skierowało pismo Kk- (...) do Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA (nr sprawy – (...)), w którym poinformowało o prawomocności (w dniu 16 lipca 2010 r.) wyroku WSA w Warszawie z dnia 06 maja 2010 r., sygn. akt II SA/WA 332/10, przesyłając jednocześnie jego kopię. W/w piśmie poinformowano również o zgłoszeniu gotowości powódki do podjęcia służby w Policji. wskazano, że powódka została skierowana do komisji lekarskiej celem weryfikacji stanu jej zdrowia pod kątem przyszłego stanowiska służbowego, i jeżeli komisja lekarska uzna ją za zdolną do służby, powódka zostanie mianowana na stanowisko służbowe i dopuszczona do służby, jeżeli nie zostanie zwolniona na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy o Policji. (**dowód:** pismo pozwanego z dnia 04.02.2011 r. – k. 228-228v).

W dniu 15 lutego 2011 r. Wojewódzka Komisja Lekarska MSWiA w W. orzekła o zdolności powódki do służby. W orzeczeniu nr (...) wydanym w sprawie powódki wskazano, iż nie ma ona żadnych istotnych odchyleń w zdrowiu i jest zdolna do służby w Policji. (**dowód:** orzeczenie nr (...) z dnia 15.02.2011 r. – k. 304-304v).

W dniu 17 lutego 2011 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA wydał decyzję w sprawie (...), w której stwierdził ustanie prawa powódki do emerytury policyjnej z dniem 16 lipca 2010 r. oraz postanowił, wstrzymać od dnia 01 marca 2011 r. wypłatę świadczenia emerytalnego. (**dowód:** decyzja Dyrektora ZER MSWiA z dnia 17.02.2011 r. – k. 305).

W piśmie z dnia 11 marca 2011 r. Biuro Kadr i (...) skierowało pismo Kk- (...) do Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA (nr sprawy – (...)). (**dowód:** pismo pozwanego z dnia 11.03.2011 r. – k. 229-229v).

Następnie, w dniu 25 marca 2011 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA wydał decyzję w sprawie (...) stwierdził, że w okresie od dnia 16 lipca 2010 r. do dnia 28 lutego 2011 r. powódka pobierała nienależne świadczenia w kwocie 30.465,55 zł tytułem emerytury policyjnej oraz zobowiązał powódkę do zwrotu ww. kwoty. (**dowód:** decyzja Dyrektora ZER MSWiA z dnia 25.03.2011 r. – k. 306-306v).

W dniu 07 października 2010 r. Komendant Główny Policji wydał rozkaz personalny o nr (...), na podstawie którego przyznał powódce (podinspektorowi) świadczenie pieniężne za okres pozostawania poza służbą w wysokości jednomiesięcznego uposażenia na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, tj. eksperta w 9 grupie zaszeregowania, z mnożnikiem 1,95 kwoty bazowej wynoszącej 1.493,42 zł, z uposażeniem zasadniczym w wysokości 2.910,00 zł i dodatkiem służbowym w kwocie 800,00 zł. Powyższy rozkaz personalny został podtrzymany przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją o nr (...) z dnia 03 grudnia 2010 r. Z kolei decyzja ta, wskutek skargi powódki została uchylona przez WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 07 czerwca 2011 r., w sprawie o sygn. akt II SA/WA 392/11. (**dowód:** rozkaz personalny pozwanego z dnia 07.10.2010 r. – k. 148-149v; decyzja MSWiA z dnia 03.12.2010 r. – k. 151-153; wyrok WSA w Warszawie z dnia 07.06.2011 r. sygn. akt II SA/WA 392/11 – k. 160-164).

W dniu 08 marca 2011 r. Komendant Główny Policji wydał rozkaz personalny o nr (...), na podstawie którego z dniem 25 marca 2011 r. mianował powódkę na stanowisko eksperta Zespołu do spraw (...) Długofalowych Wydziału (...) Teleinformatycznych Biura Łączności i (...), w 9 grupie zaszeregowania, z mnożnikiem 2,05 kwoty bazowej wynoszącej 1.523,29 zł, z uposażeniem zasadniczym w wysokości 3.120 zł i dodatkiem służbowym w kwocie 800,00 zł miesięcznie. W uzasadnieniu rzeczzonego rozkazu wskazano, że w dniu 21 lipca 2010 r. powódka zgłosiła swą gotowość do niezwłocznego podjęcia służby w Policji. Następnie, w dniu 18 sierpnia 2010 r. do pozwanego wpłynęły akta przedmiotowej sprawy. Kolejno pismem L.Dz. Kk- (...) z dnia 26 sierpnia 2010 r. Zastępca Dyrektora Biura Kadr i (...) KGP poinformował powódkę, że z uwagi na przywrócenie do służby w Policji zachodzi konieczność skierowania jej do komisji lekarskiej podległej MSWiA oraz że w dniu 26 sierpnia 2010 r. stosowne dokumenty przesłano Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA, która na podstawie badań lekarskich oceni jej stan zdrowia i orzeknie o zdolności do służby w Policji. Zaznaczono również w uzasadnieniu, że powódka, przez kilka miesięcy po przywróceniu do służby w Policji, uznając się za emeryta policyjnego, konsekwentnie odmawiała poddania się badaniu przez komisję lekarską, w wyniku czego niemożliwym było podjęcie decyzji w sprawie jej mianowania na odpowiednie do stanu zdrowia stanowisko służbowe. Stosownym badaniom poddała się w końcu w dniu 15 lutego 2011 r. W rezultacie (...) MSWiA w dniu 15 lutego 2011 r. wydała orzeczenie nr (...) stwierdzając w nim, że powódka jest zdolna do służby w Policji. Orzeczenie (...) MSWiA z dnia 15 lutego 2011 r. wpłynęło do pozwanego w dniu 01 marca 2011 r. W uzasadnieniu powołano się również na ustawowy obowiązek zweryfikowania zdrowia powódki na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy o Policji. (**dowód:** rozkaz personalny pozwanego z dnia 08.03.2011 r. – k. 154-155v).

Powyższy rozkaz został utrzymany decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 czerwca 2011 r. nr 176/kadr/11. W dniu 08 maja 2012 r. WSA w Warszawie wydał wyrok w sprawie o sygn. akt II SA/WA 1949/11, w którym oddalił skargę powódki na decyzję MSWiA z dnia 28 czerwca 2011 r. o nr 176/kadr/11. Wyrokiem wydanym w dniu 27 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 1929/12 NSA oddalił skargę kasacyjną powódki od wyroku WSA w Warszawie z dnia 08 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt II SA/WA 1949/11.

(**dowód:** wyrok WSA w Warszawie z dnia 08.05.2012 r., sygn. akt II SA/WA 1949/11 – k. 213-218, wyrok NSA z dnia 27.08.2013 r., sygn. akt I OSK 1929/12 – k. 222-227).

W dniu 08 marca 2011 r. WSA w Warszawie w sprawie o sygn. akt II SA/WA 1898/10 oddalił skargę powódki w przedmiocie wymierzenia grzywny pozwanego za niewykonanie wyroku WSA w Warszawie z dnia 06 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 332/10. W uzasadnieniu wyroku wskazano, iż z datą uprawomocnienia się wyroku z dnia 06 maja 2010 r. powódka miała status funkcjonariusza Policji. Dodano przy tym, że zgodnie z art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 40 ustawy o Policji, powódka musi posiadać zdolność fizyczną i psychiczną do służby w Policji, a zdolność tę ustalają komisje lekarskie podległe właściwemu ministrowi do spraw wewnętrznych, a skierowanie powódki do komisji lekarskiej mogło odbyć się z urzędu. Przyznano, że pozwany

mógł mieć wątpliwości, wobec długiej nieobecności powódki w służbie, co do jej sprawności fizycznej i psychicznej, niezbędnej na danym stanowisku służbowym. Pozwany, wobec pasywnej postawy powódki nie pozostawał w zwłoce w wydaniu stosownego rozkazu personalnego, stanowiącego wykonanie wyroku WSA w Warszawie z dnia 06 maja 2010 r. (**dowód:** wyrok WSA w Warszawie z dnia 09.03.2011 r., sygn. akt II SA/WA 1898/10 – k. 156-159v).

Wyrokiem z dnia 06 października 2011 r. NSA w sprawie o sygn. akt I OSK 1192/11 oddalił skargę kasacyjną od wyroku WSA w Warszawie z dnia 09 marca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II SA/WA 1898/10. NSA w uzasadnieniu wskazał m.in., że w pierwszej kolejności następuje przywrócenie do służby (co ma miejsce z mocy prawa), następnie funkcjonariusz obowiązany jest zgłosić swą gotowość do podjęcia służby w Policji, a następnym stadium sprawdzenia przez organ czy policjant może być dopuszczony do służby w Policji. Negatywny wynik dla przywróconego do służby oznacza rozwiązanie stosunku służbowego zaś pozytywny wydanie rozkazu powołującego na konkretne stanowisko. NSA zwrócił również uwagę możliwość kierowania funkcjonariusza na komisję lekarską z urzędu. (**dowód:** wyrok NSA z dnia 06.10.2011 r., sygn. akt I OSK 1192/11 – k. 165-171v).

W dniu 19 listopada 2012 r. pozwany wydał rozkaz personalny o nr (...), na podstawie którego przyznał powódce świadczenie pieniężne za okres pozostawania poza służbą w wysokości jednomiesięcznego uposażenia na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, tj. eksperta w 9 grupie zaszerogowania, z mnożnikiem 1,95 kwoty bazowej wynoszącej 1.493,42 zł, z uposażeniem zasadniczym w wysokości 2.910,00 zł i dodatkiem służbowym w kwocie 800,00 zł. Powyższy rozkaz personalny został podtrzymany przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją o nr (...) z dnia 11 stycznia 2013 r. Skarga powódki od tej decyzji została oddalona przez WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II SA/WA 573/13. W uzasadnieniu wyroku powołano się na okoliczność, że powódka przez kilka miesięcy po przywróceniu do służby w Policji i skierowaniu jej do komisji lekarskiej konsekwentnie odmawiała poddania się tym badaniom stwierdzając, że jest „emerytem policyjnym, pobiera emeryturę i nie podlega jurysdykcji Komendy Głównej Policji” (pismo L. Dz. 321/2010 Przewodniczącego (...) MSWiA w W. z dnia 07 października 2010 r.), oraz że „podda się badaniu orzeczniczemu z chwilą, gdy zostanie formalnie przywrócona do służby na konkretne stanowisko” (pismo L. Dz. 355/2010 Przewodniczącego (...) MSWiA w W. z dnia 29 listopada 2010 r.). WSA w Warszawie podkreślił, że negatywne konsekwencje postawy powódki nie mogą być rekompensowane przez organ administracji poprzez przyznanie świadczenia z art. 42 ust. 5 ustawy o Policji w wyższym wymiarze. Dodano, że powódka w okresie po zwolnieniu ze służby nie była pozbawiona środków finansowych i korzystała z uprawnień jakie przysługiwały jej w związku ze zwolnieniem, zaś świadczenie w maksymalnej wysokości mogło być przyznane zasadniczo tylko wtedy, gdyby powódka została pozbawiona jakichkolwiek świadczeń. (**dowód:** rozkaz pozwanego z dnia 19.11.2012 r. nr (...) – k. 172-174v; decyzja MSWiA z dnia 11.01.2013 r., nr 11/kadr/13 – k. 175-179; wyrok WSA w Warszawie z dnia 14.08.2013 r., sygn. akt II SA/WA 573/13 – k. 180-187; pismo L. Dz. 321/2010 Przewodniczącego (...) MSWiA w W. z dnia 07.10.2010 r. – k. 211; pismo L. Dz. 355/2010 Przewodniczącego (...) MSWiA w W. z dnia 29.11.2010 r. – k. 212).

Wyrokiem wydanym w dniu 07 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 2969/13 NSA oddalił skargę kasacyjną powódki od wyroku WSA w Warszawie z dnia 14 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SA/WA 573/13. NSA w uzasadnieniu podniósł, iż w działaniach organów Policji wobec powódki nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek przejawów dyskryminacji. (**dowód:** wyrok NSA z dnia 07.07.2015 r., sygn. akt I OSK 2969/13 – k. 188-198).

W dniu 27 listopada 2013 r. WSA w Warszawie wydał wyrok w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 1898/13, w którym oddalił skargę powódki na decyzję MSWiA z dnia 13 lipca 2011 r. o nr 192/kadr/11. Kwestia prawa do uposażenia za okres od dnia 16 lipca 2010 r. do dnia 24 marca 2011r. (**dowód:** wyrok WSA w Warszawie z dnia 27.11.2013 r., sygn. akt II SA/WA 1898/13 – k. 219-221v).

Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 31 lipca 2012 r. o nadaniu odznaczeń, powódka została odznaczona na wniosek MSWiA, za wzorowe, wyjątkowo sumienne wykonywanie obowiązków wynikających z pracy zawodowej Złotym Medalem za długoletnią służbę. (**dowód:** postanowienie Prezydenta RP z dnia 31.07.2012 r. – k. 230).

Na podstawie rozkazu personalnego pozwanego z dnia 31 grudnia 2014 r. o nr (...) powódce został podwyższony dodatek służbowy na czas określony od dnia 01 października 2013 r. do dnia 31 października 2014 r. o kwotę 120,00 zł., zaś na podstawie rozkazu personalnego z dnia 10 lipca 2015 r. o nr 2654 dodatek ten, na czas określony od dnia 01 maja 2015 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. został podwyższony o kwotę 125,00 zł miesięcznie. (**dowód:** rozkaz personalny z dnia 31.12.2014 r. nr (...) – k. 231; rozkaz personalny z dnia 10.07.2015 r. – k. 232).

W dniu 05 września 2011 r. pozwany sporządził opinię służbową powódki za okres służby od dnia 25 marca 2011 r. do dnia 05 września 2011 r. Kolejna opinia została sporządzona przez pozwanego w dniu 19 sierpnia 2014 r. za okres służby powódki od dnia 05 września 2011 r. do dnia 05 września 2014 r. Obydwie opinie były pozytywne. Były poprzedzone rozmowami, o których mowa w § 6 ust. 2 rozporządzenia MSWiA z dnia 30 sierpnia 2010 r. w sprawie opiniowania służbowego policjantów (Dz. U. nr 170,0 poz. 1145). Z obydwoma opiniami powódka zapoznała się i otrzymała ich kopie. W ostatniej z opinii wskazano, że powódka jest policjantem z długoletnim stażem zawodowym. Posiada bogate doświadczenie, które wykorzystuje na stanowisku eksperta, m.in. w zakresie opiniowania projektów aktów prawnych oraz opracowywania wewnętrznych projektów aktów prawnych. Mając na uwadze zakres wykonywanych obowiązków i ciągłą potrzebę podnoszenia kwalifikacji zawodowych, jako zalecane jest przeszkolenie powódki z zakresu wybranych techniki prawodawczej. (**dowód:** opinia z dnia 05.09.2011 r. – k. 233-233v; opinia z dnia 19.08.2014 r. – k. 234-234v).

Pismem z dnia 06 grudnia 2012 r. Wiceprezes SO w Warszawie poinformował pozwanego, że powódka została ustanowiona biegłym sądowym w SO w Warszawie z zakresu lustracji i likwidacji spółdzielni na okres od dnia 02 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. (**dowód:** pismo Wiceprezesa SO w Warszawie z dnia 06.12.2012 r. – k. 250).

Pismem z dnia 15 stycznia 2013 r. pozwany – Biuro Kadr i (...) poinformowało powódkę o fakcie wpłynięcia do pozwanego pisma z Sądu Okręgowego w Warszawie, z którego wynikało, iż powódka została ustanowiona biegłym sądowym w tymże sądzie z zakresu lustracji i likwidacji spółdzielni na okres od dnia 02 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. Jednocześnie powódce przypomniano, że na wykonywanie funkcji biegłego sądowego winna się legitymować odpowiednią zgodą przełożonego, o której mowa w art. 62 ustawy z dnia 06 kwietnia 1990 r. o Policji. (**dowód:** pismo pozwanego z dnia 15.01.2013 r. – k. 235).

Pismem z dnia 14 lipca 2015 r. Wiceprezes SO w Warszawie poinformował pozwanego, że powódka została ustanowiona biegłym sądowym w SO w Warszawie z zakresu lustracji i likwidacji spółdzielni na okres do dnia 31 grudnia 2019 r. (**dowód:** pismo Wiceprezesa SO w Warszawie z dnia 14.07.2015 r. – k. 251).

W dniu 12 listopada 2015 r. Rzecznik dyscyplinarny pozwanego sporządził sprawozdanie, z czynności wyjaśniających w sprawie pełnienia przez powódkę funkcji biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie, bez uzyskania pisemnej zgody KGP na podjęcie dodatkowego zajęcia zarobkowego poza służbą. W toku czynności ustalono i stwierdzono, że nie zachodzi uzasadnione przypuszczenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez powódkę. O powyższym nakazano poinformować Dyrektora Biura Łączności i (...) KGP. (**dowód:** sprawozdanie z dnia 12.11.2015 r. – k. 236-238).

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się na nie budzących wątpliwości dokumentach prywatnych przedstawionych przez strony, których autentyczność nie nasuwała wątpliwości, jak również nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił, zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie art. 230 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo R. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy trzeba wskazać, iż powódka R. S. wywodziła swoje roszczenie o zadośćuczynienie z treści art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Zgodnie z art. 24 k.c. ten, czyje dobro zostało zagrożone cudzym działaniem może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie natomiast dokonanego naruszenia może on żądać także, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w Kodeksie cywilnym może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego.

Powołany wyżej przepis art. 24 k.c. wymienia przesłanki i środki sądowej ochrony dóbr osobistych. **Przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są zatem: 1) istnienie dobra osobistego, 2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra oraz 3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia.** Na uwagę zasługuje przy tym fakt, iż pierwsze dwie przesłanki udowodnić musi powód dochodzący ochrony. Na pozwanym natomiast spoczywa ciężar udowodnienia, że naruszenie nie było bezprawne. Powód musi tym samym wykazać, iż doszło do zagrożenia lub naruszenia istniejącego dobra osobistego.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy na uwagę zasługuje jednocześnie fakt, iż zgodnie z art. 24 § 1 k.c. zdanie trzecie w razie dokonanego naruszenia dóbr osobistych na zasadach przewidzianych w Kodeksie uprawniony może żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Takie ujęcie pozwala na stwierdzenie, iż przepis ten nie stanowi podstawy normatywnej dla zasądzenia zadośćuczynienia w każdym wypadku bezprawnego naruszenia dóbr osobistych, lecz odsyła do przepisów szczególnych, które przewiduje ten środek.

W tych okolicznościach w przedmiotowej sprawie znajdzie zastosowanie art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Podkreślić przy tym wymaga, iż pokrzywdzony żądający na podstawie art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie musi wprawdzie dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego, natomiast na pokrzywdzonym spoczywa ciężar dowodu winy, chociażby w najlżejszej postaci, ponieważ przesłanką zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest krzywda wyrządzona z winy umyślnej lub nieumyślnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r., sygn. akt I CSK 319/07, LEX nr 448025).

Dodatkowo należy podkreślić, że zasądzenie zadośćuczynienia ma charakter fakultatywny i od oceny Sądu opartej na analizie okoliczności konkretnej sprawy zależy przyznanie pokrzywdzonemu ochrony w tejże formie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, z dnia 11 stycznia 2007 r., sygn. akt I ACa 833/06, LEX nr 298413).

Co także istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w orzecnictwie sądów powszechnych wskazuje się, wszelkich rozważań o naruszeniu lub stanie zagrożenia dóbr osobistych pokrzywdzonego winno dokonywać się pod kątem skutków, jakie wywołuje ono w świecie zewnętrznym. Ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby, ale musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 1996 r., sygn. akt I ACr 341/96, OSP 2/97, poz. 42). Podobnie Sąd Najwyższy wskazał, że ocena czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 953/00), oraz Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 19 października 2005 r., sygn. akt I ACa 353/05 (LEX nr 175202), w którym stwierdził, że kwestia zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych powinna być ujawniona w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogło obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Oznacza to, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, nie mają decydującego znaczenia subiektywne odczucia osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stan psychiczny, ale ważne jest to, jaką reakcję wywołuje naruszenie

dóbr w społeczeństwie. Należy zatem przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności faktycznych sprawy.

Trzeba również zaznaczyć, że godność człowieka konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, a miernikiem oceny, czy doszło do naruszenia godności jest przede wszystkim stanowisko tzw. opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym czasie i miejscu, zaś wzorców, które winny stanowić docelowy punkt odniesienia dokonanej oceny, dostarczają zapatrywania rozsądnie i uczciwie myślących ludzi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 kwietnia 1989 r., sygn. akt I CR 143/89, LEX nr 5282, z dnia 07 listopada 2000 r., sygn. akt I CKN 1149/98, LEX nr 50831, z dnia 04 kwietnia 2001 r., sygn. akt III CKN 323/00, LEX nr 365051). Warto nadmienić, że mierniki obiektywne są w szczególności istotne przy naruszeniu dobra osobistego w postaci dobrego imienia, które dotyczy sfery zewnętrznej człowieka i jego odbioru przez otoczenie i społeczeństwo.

Wskazać należy, że powódka wskazywała na kilka zachowań pozwanego, które w ocenie powódki naruszały i naruszają nadal jej dobra osobiste, jakimi są jej godność, wizerunek i dobre imię. W jej przekonaniu zachowania te miały wywoływać wśród funkcjonariuszy Komendy Głównej Policji wątpliwości, co do nieposzlakowanej opinii powódki. Powódka zarzucała, że pozwany od czasu przywrócenia jej do służby w Policji bezzasadnie pomija ją przy awansach. Zarzuciła również, że pozwany, mimo podstaw celowo nie przywracał jej do służby, wskazując przy tym na długi, ośmiomiesięczny okres pomiędzy uprawomocnieniem się wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego uchylającego decyzję o zwolnieniu powódki ze służby a badaniami lekarskimi, których przeprowadzenie było niezbędne, aby przywrócić powódkę do pracy. Nadto powódka zarzuciła, że nie wiedziała nic o korespondencji związanej z powyższym zdarzeniem wymienianej pomiędzy Dyrektorem Biura Kadr i (...) Komendy Głównej (...) a Dyrektorem Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA dotyczącej świadczenia emerytalnego powódki. Podniosła przy tym, że skutek tej korespondencji zażądano od niej zwrotu pobranej emerytury w wysokości ok. 30.000 zł, co wynikało z błędu, że powódka została przyjęta do pracy niedługo po wydaniu wyroku, a nie, tak jak rzeczywiście miało to miejsce, dopiero w marcu 2011 r. Naruszenia dóbr osobistych powódka upatrywała również w tym, iż pozwany przyznał jej najniższe świadczenie za okres przebywania poza służbą – obejmowało ono okres jednomiesięcznego wynagrodzenia, a zgodnie z ustawą mogło one obejmować do jednego miesiąca do sześciu miesięcy. W przekonaniu powódki jej dobra osobiste zostały naruszone poprzez brak decyzji pozwanego o kolejnych uprawnieniach przysługujących powódce – prawie do urlopu wypoczynkowego, który został przyznany powódce dopiero po 4 latach po przywróceniu do służby oraz prawie do nagrody jubileuszowej, która została wypłacona z opóźnieniem. W sposób najbardziej istotny dobra osobiste powódki zostały jej zdaniem naruszone poprzez przeprowadzenie w stosunku do niej dwóch postępowań wyjaśniających w sprawie przypuszczalnego prowadzenia przez powódkę działalności zarobkowej bez zgody przełożonego, mimo iż w 2000 r. otrzymała ona bezterminową zgodę na pełnienie funkcji biegłej w Sądzie Okręgowym w Warszawie z zakresu prawa spółdzielczego. W przekonaniu powódki wszystkie wymienione przez nią działania oraz zaniechania pozwanego deprecjonują ją w środowisku funkcjonariuszy Komendy Głównej Policji. O tym, iż dobra osobiste powódki zostały naruszone przez pozwanego świadczy jej zdaniem m.in. artykuł z dnia 07 marca 2011 r., opublikowany w Gazecie (...).

W ocenie Sądu, wskazane działania pozwanego nie są bezprawne. Trzeba również wskazać, że jeśli idzie o naruszenie prawnie chronionych dóbr osobistych powódki, to z przytoczonych w pozwie twierdzeń i przedstawionych dowodów nie wynika, aby do takiego naruszenia doszło.

W okolicznościach niniejszej sprawy kwestionowane przez powódkę decyzje (rozkazy) pozwanego, w tym wszelkie towarzyszące jej okoliczności, w których powódka upatrywała naruszeń jej dóbr osobistych ostały się ostateczne w toku instancji. Podjęte przez powódkę próby ich wzruszenia nie powiodły się. Zarówno Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. jak i Naczelny Sąd Administracyjny konsekwentnie oddalały środki zaskarżenia. Stąd nie sposób uznać, jakoby działania pozwanego Skarbu Państwa - Komendanta Głównego Policji były bezprawne. Tymczasem w postępowaniu cywilnym nie można ani zastępować ani weryfikować rozstrzygnięć administracyjnych, także wtedy, gdy podnoszona jest odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa. Warto również dodać, że w wypadku decyzji administracyjnych, Sąd powszechny nie jest uprawniony do merytorycznej kontroli decyzji administracyjnych, z

wyjątkiem sytuacji gdy została ona wydana przez organ oczywiście niewłaściwy, bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, z oczywistym naruszeniem prawa administracyjnego. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia na gruncie niniejszej sprawy. Jeśli zatem podawaną przyczyną szkody jest decyzja administracyjna, której poszkodowany stawia zarzut bezprawności to bezprawność ta musi być stwierdzona w postępowaniu administracyjnym. W żadnym wypadku nie może go zastępować postępowanie przed sądem cywilnym w toku procesu odszkodowawczego, a tym bardziej postępowanie takie nie może podważać ostatecznych decyzji administracyjnych przez niezależne od postępowania administracyjnego prowadzenie dowodów w postępowaniu cywilnym.

Odnosząc się do braku awansu powódki, Sąd pragnie zwrócić uwagę, iż przełożony powódki ma prawo wystąpić z takim wnioskiem o jej awans, jeżeli powódka spełni określone warunki, ale nie działa to automatycznie – czego w istocie domaga się powódka. To od uznania przełożonego zależy, czy wystąpi z takim wnioskiem do pozwanego. Niewystąpienie z wnioskiem o awans nie jest działaniem bezprawnym, przez co nie narusza dóbr osobistych powódki. Zaznaczyć przy tym należy, że powódka nie jest jedyną osobą w Komendzie Głównej Policji, która ma podobnie jak ona bardzo długi staż służby i legitymuje się podobnymi umiejętnościami, wiedzą i wykształceniem a także nienagannym przebiegiem służby. Podobnie, zdaniem Sądu zwolnienie ze służby powódki należało do dozwolonych działań pozwanego. Jak bowiem sama zauważyła to powódka i podała podczas jej przesłuchania w charakterze strony na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 r., została ona zwolniona ze służby na podstawie obowiązującego przepisu prawa, który dawał i nadal daje możliwość zwolnienia funkcjonariusza Policji, bez względu czy osoba ta była kompetentna i potrzebna dla Policji. Powódka sama również podkreśliła, że przepisu tego nie znowelizowano, lecz w praktyce przestał być on stosowany. Zatem nie sposób uznać, aby działanie pozwanego było w tym zakresie bezprawne. Z materiału dowodowego wynika również, że powódka przez kilka miesięcy po przywróceniu do służby w Policji, uznając się za emeryta policyjnego, konsekwentnie odmawiała poddania się badaniu przez komisję lekarską, w wyniku czego niemożliwym było podjęcie decyzji w sprawie jej mianowania na odpowiednie do stanu zdrowia stanowisko służbowe. Stąd jej zarzuty odnośnie przewlekłości przywrócenia powódki do służby w Policji przez pozwanego są całkowicie bezzasadne.

Nie sposób dopatrywać się nieprawidłowości i niezgodności z prawem działań pozwanego, polegających na wszczęciu dwóch postępowań wyjaśniających, w sprawie przypuszczanego prowadzenia przez powódkę działalności zarobkowej bez zgody Komendanta Głównego Policji. Sąd tak jak Sąd Najwyższy, stoi na stanowisku, że o bezprawności działania godzącego w dobro osobiste nie można mówić, gdy określone zachowanie mieści się w ramach porządku prawnego. Za takie zachowanie Sąd Najwyższy uznał m.in. prowadzenie przez pracodawcę samodzielnego postępowania mającego na celu wyjaśnienie, czy zachowanie się pracownika nosi znamiona oczywistości przestępstwa, o którym stanowi art. 52 § 1 pkt 2 k.p. (por. uchwała z dnia 30 marca 1994 r., sygn. akt 1 PZP 9/94,0 (...), poz. 26), jak również podanie na piśmie zarządowi zakładowej organizacji związkowej (art. 38 k.p.), jako przyczyny zamierzonego wypowiedzenia umowy o pracę, zachowania pracownika ocenionego przez pracodawcę za naruszające obowiązki pracownicze, bądź też wskazanie nieprzydatności pracownika do pracy na zajmowanym stanowisku. Sporządzenie i złożenie do akt osobowych pracownika notatki o jego zachowaniu, zgodnie z zasadami rozp. Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 28.5.1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz.U. Nr 62, poz. 286 ze zm.), nie jest zachowaniem bezprawnym, nawet jeśli zawiera niekorzystne dla pracownika stwierdzenia w zakresie przydatności i kwalifikacji do pracy (wyr. SN z 4.6.2002 r., I PKN 249/01, OSP 2003, Nr 6, poz. 83, por. rów. wyrok z dnia 23 września 1997 r., sygn. akt 1 PKN 287/97, OSNAPiUS 1998/14 poz. 419).

Nie jest bezprawnym naruszeniem dóbr osobistych pracownika **prowadzenie przez pracodawcę samodzielnie postępowania wyjaśniającego** w celu ustalenia, czy pracownik dopuścił się przestępstwa, uzasadniającego rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 52 § 1 KP, chyba że sprawie nadano nadmierny rozgłos (tak SN w uchw. z 30.3.1994 r., I PZP 9/94, OSN 1994, Nr 2, poz. 26).

W przekonaniu Sądu przedstawione poglądy Sądu Najwyższego znajdują zastosowanie również na gruncie niniejszej sprawy. Nadto Sąd w niniejszej sprawie popiera inne stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 04 czerwca 2002 r. sygn. akt I PKN 249/01, (OSNAPiUS 2004 nr 7, poz. 118, str. 308, OSP 2003 nr 6, poz. 83, Prok.

i Pr. 2003 nr 4, poz. 40), że działanie pracodawcy polegające na sporządzeniu i złożeniu do akt osobowych notatki o zachowaniu pracownika, nie może być uznane za bezprawne. Ostatecznie postępowania wyjaśniające, o których wspomina powódka zostały zakończone, wobec nie wykrycia żadnych uchybień ze strony powódki. Zasada legalizmu określona w art. 134i ust. 1 ustawie o Policji oznacza, że "przełożony dyscyplinarny obowiązany jest ścigać przewinienie dyscyplinarne i je przeprowadzić" (por. I. Adamczak, Zasady postępowania dyscyplinarnego, [w:] Odpowiedzialność dyscyplinarna w Policji, P. Józwiak, W. St. Majchrowicz (red.), Piła 2011, s. 46). Wydawanie przez pozwanego poleceń przełożonym dotyczących służby powódki, w tym przydzielenia jej określonych zadań (jak określa to powódka podczas jej przesłuchania - „na niskim poziomie”) bądź odsunięcie powódki od obowiązku przygotowania dokumentów dla dyrektora Biura Łączności Komendy Głównej Policji, gdzie obecnie powódka wykonuje swoją służbę, należy zdaniem Sądu do dozwolonych działań pozwanego, który kontroluje i nadzoruje służbę powódki – jako podległego funkcjonariusza Policji. Zatem także i te działania nie należą do kategorii działań bezprawnych. Odczucia powódki, aby postępowania te zmierzały wyłącznie do ponownego zwolnienia powódki ze służby w Policji są wyłącznie jej subiektywną oceną, jaką przypisuje tymże działaniom pozwanego. Twierdzenia powódki, że w ten sposób pozwany dopuścił się naruszenia jej honoru, godności, dobrego imienia czy wizerunku są zbyt daleko idące, tak samo jako kierowanie zarzutów do pozwanego, iż jego działania przyjmują formę mobbingu.

Na marginesie warto podnieść, że uchylenie rozkazu personalnego o zwolnieniu, a następnie przywrócenie do służby nie oznacza, że policjant otrzyma uposażenie za cały okres pozostawania poza służbą, ponieważ „uchylenie przez Sąd rozkazów personalnych o zwolnieniu ze służby nie oznacza, iż wraz z reaktywowaniem stosunku służbowego z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku, reaktywuje się prawo funkcjonariusza do uposażenia. Samo, bowiem pozostawanie funkcjonariusza w stosunku służbowym nie wystarcza, by tylko z tego tytułu przysługiwało mu uposażenie. Uposażenie i inne świadczenia pieniężne określone w ustawie funkcjonariusz otrzymuje z tytułu pełnienia służby” (por. wyrok NSA z dnia 07 lipca 2010 r., sygn. akt I OSK 158/10, Legalis nr 305226). Do wysługi lat uwzględnianej przy wzroście uposażenia zalicza się jedynie okresy służby, za które funkcjonariusz otrzymywał rzeczywiście uposażenie. Natomiast nie zalicza się okresów pozostawania poza służbą, za które nie było mu wypłacone uposażenie. Sytuacji w tym względzie nie zmienia nawet przywrócenie do służby w wyniku uchylenia przez organ lub sąd administracyjny decyzji o zwolnieniu (por. Ustawa o Policji. Komentarz 2015, wyd. 1, red. Opaliński, Rogalski, Szustakiewicz 2015, wyd. 1, Komentarz do art. 42., Legalis). Decyzja o przyznaniu świadczenia z art. 42 ust. 5 ustawy o Policji ma charakter uznaniowy, ale organ przyznając świadczenie powinien mieć na względzie, że: „kryterium decydującym w tego rodzaju przypadkach są okoliczności dotyczące sytuacji finansowej osoby zwolnionej w okresie od dnia jej zwolnienia do dnia przywrócenia do służby, nie zaś jedynie długość pozostawania poza służbą” (por. wyrok NSA z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt I OSK 803/13, Legalis nr 764726).

W ocenie Sądu, powódka nie udowodniła czy zachowanie pozwanego wobec niej deprecjonuje ją w środowisku zawodowym, wpływa na jej zły wizerunek czy dyskredytuje ją w jakikolwiek sposób w oczach funkcjonariuszy Policji w Komendzie Głównej Policji. Jak wynika z orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt I ACA 1093/14, „o tym, czy skutek czyjegoś zachowania doszło do naruszenia jakiegoś dobra osobistego, decydować musi kryterium zobiektywizowane, jakim jest odbiór tego zachowania przez rozsądne, bez emocjonalnego zaangażowania oceniającego je postronnego słuchacza i że w kwestii tej nie może mieć znaczenia subiektywny odbiór osoby uważającej się za pokrzywdzoną.” Tego powódka nie wykazała, a zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia spoczywał na niej.

Na podstawie dowodu z przesłuchania powódki Sąd uznał, że powódka ma wrażenie, że została w środowisku policyjnym zdyskredytowana, jednakże w ocenie Sądu, powódka nie popiera tego żadnymi dowodami. Nie przedstawiła przede wszystkim żadnych świadków, którzy potwierdziliby okoliczności przedstawionych przez powódkę. Sąd nie uznał za właściwe przeprowadzanie powyższego dowodu z urzędu w trybie art. 232 zd. 2 k.p.c. W trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 r. powódka oświadczyła, że osoby, z którymi współpracuje dzielą się na dwie grupy, w tym osoby – w zdecydowanej większości, z którymi powódka ma dobre relacje, z którymi rozmawia i im doradza, oraz osoby – w liczbie kilkunastu, wobec których powódka odczuwa dystans i co do których powódka uważa, że czują one na jej zwolnienie ze służby. Z zeznań tych nie wynika zatem, że wśród funkcjonariuszy Komendy Głównej Policji wytworzona została atmosfera nienawiści wobec powódki, podważenia jej dobrego imienia

oraz kompetencji. Powódka nie przedstawiła w niniejszym procesie tzw. opinii publicznej, która byłaby obiektywnym miernikiem w kwestii rzekomego naruszenia jej dóbr osobistych. Co więcej, w ocenie Sądu brak byłoby normalnego związku przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanego a rzekomymi odczuciami funkcjonariuszy wykonujących służbę w Komendzie Głównej Policji. Jest to bowiem wyłącznie ocena tychże osób, na którą to ocenę pozwany nie może mieć zasadniczego wpływu i ponosić za nią jakiegokolwiek odpowiedzialności.

Należy zauważyć, że w sytuacji kiedy doszłoby do naruszenia dóbr osobistych powódki, pozwany musiałaby wykazać, że jego zachowanie nie było bezprawne. W niniejszym stanie faktycznym zachowanie pozwanego mieściło się w granicach prawa i miało swoje uzasadnienie (przyznanie jednomiesięcznego świadczenia czy prowadzenie postępowania wyjaśniającego bez informowania powódki), a ponadto powódce nie odbierano prawa do premii czy przysługującej jej zgodnie z prawem innych służbowych gratyfikacji.

Mając na uwadze powyższe należało stwierdzić, iż postępowanie dowodowe nie dowiodło, że spełnione zostały przesłanki stanowiące podstawę prawną żądania powódki do zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia, stąd Sąd w oparciu o powołane wyżej przepisy orzekł jak w punkcie 1. w sentencji.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł w punkcie 2. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. – w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Sąd mając zatem na uwadze, iż powódka przegrała niniejszy proces w całości, zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego (§ 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Zważywszy na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.